

CEĻŠ UZ ATDZIMŠANU

JAKOBS LORBERS u.c.

SATURS

CEĻŠ UZ ATDZIMŠANU	1
ĪSAIS CEĻŠ UZ JAUNATDZIMŠANU	3
Noteikumi, kā jāizturas	3
Bet tas ir tas īsākais ceļš uz jaunatdzimšanu	7
Pielikums. Daži mājienu attiecībā uz jaunatdzimšanu	8
Par sīkākām paskaidrojumiem	8
Par ik dienas nepieciešamo klusuma laiku	8
Jaunatdzimšanas ceļš un lūgšana	9
Kas un kurš ir atgriezies?	10
Netaisnību panest — Dieva bērnu ceļš	11
Kas vēl trūka Nikodēmam?	11

Ceļš uz atdzimšanu

No Jakoba Lorbera un citiem Kunga iekšējā vārdā dotiem rakstiem

Tulkojis un apkopojis U. Vilciņš
Rīgā, 15. martā, 1927

* * *

Šis izdevums: Rīgā, 2007. gadā

Šo grāmatiņu varat lejuplādēt bez maksas interneta lapā www.noslepums.lv
E-pasts: pasts@noslepums.lv

ĪSAIS CEĻŠ UZ JAUNATDZIMŠANU

NOTEIKUMI, KĀ JĀIZTURAS

Caur Jākobu Lorberu, 15. un 18. augustā, 1840

ŠEIT ES DODU ILUSTRĒJOŠUS NOTEIKUMUS, kuri stingri un labi ir jāievēro, ja jūs gribat būt nodrošināti pret pasaules vajāšanām, un arī izraudzīties to īsāko ceļu, lai visdrīzākā laikā iegūtu Manu žēlastību, un no tam pilnīgu jaunatdzimšanu.

Bet šie noteikumi sakārtotā veidā ir sekoši:

I — KATRAM VIENAM, LAI būtu politiskais likums pēc visas savas ārējās būtības kāds būdams, vajaga to uz noteiktāko izpildīt, un būt mierā ar kuru katru pārbaudošu spiedienu, jo nekur nekāda vara nepastāv, kā vienīgi iekš Manis un caur Mani: Man ir viss padots, vai nu apzinīgi vai nu pa lielai daļai neapzinīgi; jo te valda labi un bargi valdnieki, skatoties pēc pavalstnieku dzīves apstākļiem, jo tas viss atkarājas no Manis; bet tad kaut kur starp ļaudīm visi netikumi ir tapuši par ieradumu, kā tas visai nosodāmā kārtā ir, kā tad lai es dotu jums nesavtīgus valdniekus, kuri jums piegādātu vēl vairāk līdzekļu nelietīgai lietošanai, ka cilvēki tad pilnīgi bojā ietu.

Tālab vai! ikvienam musinātājam, tas lai tiek nosodīts nevien ar laicīgo, bet arī ar mūžīgo nāvi. Jo valdnieki stāv par augstu, ka lai viņi no sevis varētu par tiem būt, kas viņi ļaudīm ir; un te nu nav neviena bez Manas taisnās gribas, un tas labais un lēnīgais ir iepriecinājums, un tas bargais un mantkārīgais ir pelnītā rikste Manā rokā; kas viņam pretojas, tas turas pretim Manai rikstei un stipri sadursies ar dzeloņu. Bet kas te dzīvo iekš Manas mīlestības un no tam izplūstošās žēlastības, tā mugura nekad zem Manas rikstes asajiem cirtieniem neasiņos, bet zem spēcīgā vēja stiprās pūšanas viņš taps kā ozols stipris; bet labi tam šķīstajam jaunatdzimušam, jo viņš atradis līksmību Manas mīlestības lielajā izplūdumā.

Mana valstība nav no šīs pasaules; tālab dodiet ķeizaram, kas viņam pienākas, un Man, kas Manējais, proti, savas sirdis paklausīgā, šķīstā pazemībā; par visu pārējo jums nav ko rūpēties, jo Es, jūsu Tēvs, jau esmu jūsu vidū, tālab esiet paklausīgi savam valdniekam, ņemiet labprātīgi bez kurnēšanas to vieglo krustu uz saviem pleciem un sekojiet, sevi pašus aizliegdami, visā mīlestībā un lēnprātībā Man pakaļ, tad jūs dzīvosiet un iekš Manas žēlastības darīsiet dzīvo, ko tik vien jūs Manā vārdā tik uzlūkosiet. Āmen.

II — KAS UZ ĀRĒJO, valdošo baznīcu attiecas, tad ikkatrs viņai pievienots ticības pavalstnieks stāv ar viņu tādās pat attiecībās — kamēr viņš pieder viņas ārējai ticībai, attiecoties uz visiem viņas iekārtojumiem, — kā pavalstnieki ar savu valdnieku, tikai ar to starpību, ka tāda dezertēšana nav kā valstī sodāma, bet ir nesodāmi ciešama. Bet tomēr Es piemietinu, ka Es to ar dusmīgām acīm uzlūkoju, kas atstās savu laicīgo ticības māti, un viņam tur reizi neklāsies daudz labāki kā ārprātīgam pašslepķavam, jo kā miesa taču te jums ir, caur kuru nokļūst pirmie iespaidi pie dvēseles un to baro, tā vajaga taču būt arī ārējam barības kambarim, kas ir ārējā baznīca, lai caur viņu jūsu ļaunā miesa tiktu salauzta un apstrādāta, līdzīgi bērnam mātes miesās. Bet kas nu savas mātes miesas par agri atstāj, kas būs jeb kas var notikt ar tādu?

Paklausība un pazemība ir tā barība uz gara jaunatdzimšanu; bet ja jums jūsu baznīca to māca, un to it teicami, kas tad jūs dzen no jūsu ticības mātes projām? Tā tad lai paliek katrs uzticīgs savai baznīcai, un romiešu piederīgais, ja viņš paklausības ziņā saskan ar savu baznīcu, lai man ir mīļāks nekā katris cits, kas ir patmīlīgs strīdus cilvēks, kam nav nekādas pazemības un iz kura it šausmīgi maz parādās mīlestība. Patiesi, Es jums saku, kaut kādā sektā tik viegli vis neviens nenonāks pie mana dzīvā vārda, kā pa lielai daļai romiešu baznīcā, kur paklausība un pazemību tiek „pa kaklu pa galvu” pēc Manas gribas sludināta. Bet kas uz viņas ceremonijām attiecas, tad lai pie tām neviens nepiedauzās, jo priekš dzīvā tur viss ir dzīvs, priekš šķīstā viss šķīsts, paklausīgajam viss pareizi, un pazemīgajam viss svētīts; bet mirušais tāpat atradis visu mirušu un pilnu netirumu, kamēr šķīstais ar pavisam citām acīm skatās. Bet kā var tāds strīdēties par baznīcas un valsts apstākļiem, kas domā, ka viņš ir Manā gaismā? Vai tad viņš domā, ka Man nav tik daudz saprašanas un varas, lai grozītu apstākļus, kad viņi nebūtu derīgi Manai

gribai? Un tādi tiesneši stāv daudz zemāki par vāju ticīgo, kad viņi domā, ka Man viņu tiesas palīdzība vajadzīga. Patiesi, Es jums saku, tādas lietas Man ir negantība, jo te notiek viss istā laikā, un Es vien esmu visās lietās un apstākļos tas lēmējs, jo vienīgi Es esmu svēts un mīlestībā taisns; bet jūs visi esat melkuļi un pilni nešķīstības. Tālab paklausiet savai baznīcai viņas prasībās, un ļaujiet savas sirdis kopt no Manis, tad jūs visai drīzi nonāksiet pie žēlastības dzīvības un caur to pie gara jaunatdzimšanas, un savu ārējo baznīcu atdzīvināsiet savā miesā. Āmen.

III — KAS UZ CEREMONIJU attiecas, tad tanī nav nekas nedz svētīlaimību nesošs, nedz nu arī kas taisni nāvējošs. Tā kā pasaulē viss notiek zem kādas zināmas ceremonijas, kas te tiek saukta par gaitu vai veidu, tad arī baznīcai viņas ārējā daļā var it labi būt ceremonijas; tikai lai neviens iekš tām nemeklē neko kā nopelnu, kas te noder mūžīgai dzīvošanai; jo te nepalīdz nekas, kā vien satriekta, pazemīga sirds, pilna Manas mīlestības un žēlastības, kas tad ir tā dzīva baznīca iekš jums, iekš kuras un caur kuru tikai tā mirušā baznīca top dzīva un pilna dziļas nozīmes, vai nu vienādi vai otrādi, vai no nāves augšup celdamās, jeb no dzīvības atpakaļ grimdama nāvē, tas ir: jūs varat caur paklausību nonākt iekš viņas vai nu pazemībā un caur to pie žēlastības, un caur žēlastību pie jaunatdzimšanas, jeb jūs varat sevi aprakt mirušā ceremonijā, līdzīgi pagāniem, un iet bojā viņas tukšā bezprātīgā vizēšanā.

Jo kā koks aug, laižot zarus un zariņus, pēc tam pumpurus, lapas, ziedus, un tanīs sieviešu un vīriešu kārtas putekšņu bārkstiņas, tas ar laiku viss nokrīt kā nevērtīga un nederīga lieta, lai auglis visā savas nokārtotās būtības spēkā brīvi un spēcīgi augtu — tā tas ir ar ārējo jeb ceremoniālo baznīcu. Ja kāds būtu licies klātu un no visa saēdies, tad viņš no tādas negatavas barības būtu bojā gājis, jo tur ir tikai tas gatavais auglis ar svētību ēdams, kaut gan ne reti arī ziedos ir daudzreiz dziedinoši spēki pierādījusies, kuri jums dažā labā slimībā ir gluži labi palīdzējuši. Nu redziet, šī augu augšanas gaita ir līdzīga nedzīvai ceremonijai; bet vai jums nevajag sacīt: tā tās kārtības dēļ tomēr ir vajadzīga, jo kad koki ir tukši no ziediem, tad maz augļu parādīsies.

Jūdu baznīca bija tāda priekšsagatavošana, tīri ceremoniāla. Kā lapas un ziedi priekš dzīvā mūžīgā mīlestības vārda, kā dzīvības koka augļa; tagad Es jautāju: vai tā nebija kā likta, kad tā bija tāda, kādai tai vajadzēja būt? Kad jums bērni tiek doti, ar ko jūs varat jeb gribat viņiem Mani un Manu gribu labāk pazīstamu darīt, ja ne caur ceremoniālo uzlūkošanās palīdzību?

Jūs visi iesākumā neesat nekas cits kā „jūdi un bērni”, un tālab jums ir gan ļoti vajadzīgas baznīcas ceremonijas, kamēr jūs vēl esat bērni; tikai, kas pats par sevi saprotams, pie tām nav jāpaliek, bet kas pirmmācības klases ir pabeidzis, tas lai iestājas kādā augstākā klasē un lai tur mācās lasīt un rakstīt, un beidzot rēķināt Manā mīlestībā, un darboties manas gudrības žēlastībā, — un kura sirds ir tapusi mīlēdama šķīsta, tas tad lai nāk Manā solā, kurā viņš tikai nonāks pie mūžīgās dzīvības, caur jaunatdzimšanu; bet kas, neievērodams savu iekšieni, paliek karājamies pie ceremonijas, kas pati par sevi ir nedzīva, tas pats taps nedzīvs, tādēļ, ka viņš bija tik muļķis un tumšs, ka meklēja ārējos jutekļu līdzekļos mērķi, kas ir tā lielākā bezprātība, jā — tāda bezprātība, kas stāv tuvu šausmīgai ārprātībai. Ja kāds bērnu līdz ar mazgājamo ūdeni projām lej, tad viņš ir ārprātīgs ģekis; bet tas gudrais patur to bērnu līdz, lai to bērnu vēl bieži varētu mazgāt, un lej projām tikai to mazgājamo ūdeni.

Tālab, ja jūs gribat tapt patiesi Manas mīlestības un žēlastības bērni, — tad neļaujieties no ziediem kaitināties, jo lai tie ziedi izskatās kādi gribēdami, tā nav jūsu darīšana! Domājiet pie augļa, tad jums arī tie ziedi parādīsies svētīti, tādēļ, ka jūs ziniet, ka pie lapām un ziediem nav palikšana. Bet ja kāds ir pieaudzis par augli, tad viņš kļūdu nedara, kad viņš biežāk apstājas, un, tad labi ievērodams, pārbauda savas garīgās dzīvības tapšanu; bet tas gan Man nav patīkams, kas, nicinādams savas bērna kurpes, paceļas lepni līdzīgi lijai un tad no reibinošiem augstumiem slepkavīgi uzlūko miermīlīgās baložu mājiņas un kāriģi noskatās uz viņu krišanu, lai caur to kaut ko mantotu.

Padomājiet, ka bez Manas pielaišanas nekas nenotiek, un mūžam nekas nevar notikt, tad jums acumirkli viss parādīsies pavisam citādi! Ikkatram cilvēkam gan ir pilnīga viņa gribas brīvība, bet tautu vadīšana ir Mans darbs! To Es jums esmu sacījis, lai jums jūsu sirdis būtu pilnīgs miers, bez kuras jūs ne uz ko nevarat krietni tapt. Sabata miers lai jums ir tā augstākā svētība, jo patiesa mīlestība ir kā grūta sieva, kurai priekš viņas dzemdēšanas ir vajadzīgs miers. Tālab Es jums to saku, lai jums būtu pilnīgs miers iekš Manis, jūsu Tēva, Kas te vienmēr ir svēts, svēts, svēts visās mūžībās! Āmen.

IV — TAS TĀLĀKAIS APSTĀKLIS ir to tā saukto aizliegto grāmatu lasīšana; šeit Es nesaku, ka jums nebūs

viņas nemaz lasīt, kad viņas jums nāk rokās, tikpat maz Es aizliedzu kādam izrunāt melu tēva vārdu, lai viņu brīdinoši pieminētu; bet nu jautājiet paši sev, priekš kam tas viss jums varbūt jau izlasītais der? Kas gan lasāms tanīs grāmatās, kas ceļas no lepnā cilvēku prāta? Es jums saku: nekas, tā ir aplamība, un pa kaklu un galvu neprātīgas plāpu lietas, un tās nekam neder, bet viņas ir pārpildījušas jūsu galvu ar visādu maldu gaismu un jūsu sirdi ar visādiem netīrumiem, un caur to jūs daudzkārtīgi aizslēgušas, un jūsu garu padarījušas tumšu. Jeb sakiet: vai tas nedara pareizi, kad es viņam uzsaucu:

„Nāc pie Manis, tu, kas esi bēdīgs un grūtsirdīgs, Es tevi gribu atvieglināt; lūdz, tad tev tiks dots; meklē, tad tu atradīsi; un kladzini, tad tev tiks atvērts; tad Es viņam vēl tālāk uzsaucu: „Ko vien tu tam Tēvam lūgsi Manā vārdā, to Viņš tev nekavējoši dos; un meklē par visām lietām Manu valstību, viss cits tev taps dots kā brīva piedeva!”

Bet kā gan tas nākas, ka jūs to zināt un tomēr pie Manis nenākat, lai jūs to no Manis varētu saņemt, un mācītos no Manis Manas žēlastības lielos ceļus, un saņemtu no Manas rokas mūžīgo dzīvību; tas ir, vai nu jūs Mani turat par sev līdzīgu tīru melkuli, jeb jūs Mani turat par jo pakurlu un cietsirdīgu, lai jums dotu Manu dzīvo vārdu, un liekat sev labāk no pasaules kaut ko samelot, un mirstat badā tās trakumā, nekā jūs uzticība nākat aiz patiesas mīlestības pie Manis, un tad saņemat visas dzīvības un esamības patiesību no pirmavota, nekā lai dzīvību meklētu nāvē. Ak, jūs ģeķi! Es jums dodu dzīvības maizi, un jūs gribat kost cietos nedzīvos akmeņos; Es jums skaļi uzsaucu, nākat pie Manis, bet jūs skrienat trakiem suņiem pakaļ, un izturaties tāpat kā viņi; Es jums dienu un nakti atgādinādam uzsaucu, priekš jūsu durvīm stāvēdam, bet jūs aizkraujat savas ausis ar netīrumu pilnu grāmatu, lai tikai jūs neko no Manas balss nevarētu sadzirdēt, un, līdzīgi apmiegotiem, meklējat dzīvību uz nomelnotām salīmētām lupatām! Ar kādu vārdu gan lai te apzīmētu tādu ģeķību? Ak! Es saku, jūs mūžībā raudāsiet par savu ārprātību, ka jūs, zeltu nicinādami, esat izvēlējušies svinu, kaut jums tik daudz tā dārguma ticis piedāvāts.

Tālab lasiet maz, bet jo vairāk lūdziet, tad Es nāšu pie jums, un jums vienā minūtē došu vairāk, nekā visām visas pasaules bibliotēkām ir ko uzrādīt, par ko Es jums jau, cerams, dažu labu it visai skaidru piemēru esmu devis. Tālab arī neraizējieties par grāmatu brīvības aizliegumu, jo kura priekšā Es Manas mūžīgās žēlastības lielo grāmatu esmu atvēris, tas gluži labi varēs iztikt bez aizliegto rakstu lasīšanas, tādēļ, ka Mana grāmata nav atkarīga ne no kādas pasaules cenzūras, jo tā katrā laikā tiek atvērta uzticīgo sirdī, kurp neviens pasaules cenzora skatiens nespēj iespiesties, un kur arī mūžam nekāda robeža netaps vilkta. Āmen.

V — BET KAS TOMĒR uz svētiem rakstiem attiecas, tad lai viņus lasa tas, kam ir vientiesīga sirds un kam te ir paklausīgs un padevīgs prāts, un lai nelasa tos aiz vīzdegunības vai ziņkārības; jo tad viņš atradīs nāvi turoties pie burta; bet kas tos lasa, tas lai tos lasa kā kādu ceļa rādītāju uz dzīvo vārdu un pēc tā lai rīkojas, un lai tur iekšā arī neko negudro un nepētī, bet lai tūliņ pēc tā dzīvo un lai pieaug mīlestībā uz Mani, tad viņam tiks istā laikā dots atzišanas noslēpums, un viņa sirdī taps atklāta gara un mūžīgās dzīvības debesīgā saprašana; taisni tāpat kā tas ir pie tevis, Mana kalpa, kur tu vēl nekad šo svēto grāmatu neesi pilnīgi caurizlasījis, un tomēr esi iekš tās ikkatrā tās punktā tapis caur Manu žēlastību profesoru profesors. Bet tas, kas tu esi un ko tu saproti, var tapt ikviens, ja viņš nedzenas pēc tukšām zināšanām, bet vienīgi pēc Manas mīlestības atzišanas un pēc tās izplūstošās žēlastības iekš pazemības pilnās viņa sirds vientiesības un caur to.

Tāpat tas ir arī ar tiem mistiskiem rakstiem, kuru lasīšana jums tikpat maz atnes augļus un nāk par labu kā kaut kāds muļķīgs, nejauks un šausmu pilns romāns, kas vienmēr it labi ir salīdzināms ar dūņu peļķi, kaut arī jūs no tam nevarat iekš sevis ne pie kādas pārlicības nākt, jo ar visu jūs tikai apgrūtiniet savu atmiņu, kā jūsu uzpūtīgā prāta muti; kur lai viņu darītu pēc mīlestības un gudrības alkstošu un slāpstošu, tur jūs viņu barojat tikai ar visādiem netīrumiem, un caur to iznīciniet viņai ēstgribu pēc dzīvības barības. Ak, jūs vēlreizējie ģeķi!

Es esmu tie svētie raksti, dzīvi un dzīvību dodoši, Es esmu labākais to rakstu izskaidrotājs, un esmu reizē ar to tas dziļākais mistiķis! Tālab lasiet maz, bet rīkojaties pēc tā, tad jums viss taps dots; jo sinepju graudiņš gan ir mazs, bet no tā te var izaugt it liels stāds, zem kura zariem pat debesu putni var ņemties mājvietu. Āmen. (Jāņa ev. 7, 17.)

VI — KAS UZ PRIESTERIEM attiecas, tad Es saku: tie ir dažādi, to starpā ir it visai maz to, kas šo nosau-

kumu pilnā nopietnībā pelna, jo tur ir tādi, kuri ir priesteri ievēribas un iespaida dēļ; tad ir arī tādi, kuri vietu ar ienākumiem vairāk milē nekā tās dvēseles, un var tapt mantoti tikai caur labiem ienākumiem; tādi kalpi kalpo sev pašiem, bet ne Man, jo Mans dzīvais vārds priekš viņiem nav derīgs, kaut gan stāv rakstīts: „Kas Manus baušļus tur, tas ir tas, kas Mani milē, bet kas Mani milē, tas milē arī To, Kas Mani ir sūtījis, proti, to Svēto Tēvu, un Mēs nāksim pie viņa un ņemsim pie viņa mājvietu, un Mēs paši viņam parādīsimies.” Tas ir uz ikkatru vienu runāts, tikai jūs lādat un izsmejat šo Manu vienmēr mūžīgi patieso apsolišanu, un pretojaties tur iekšā Manam svētajam Garam, tālab jūs, kas Manu vārdu iekš mīlestības neizpildāt, ķer Mans lāsts, jo jūs droši vienmēr esat bijusi sātana kalpi, tālab atkāpieties no Manis un saņemiet algu no tā, kam jūs esat kalpojuši viņa kapličā, kuru viņš ir uzcēlis pie Manas svētnīcas sliekšņa!

Redziet, tie ir tie „derētie gani avju kūtī!” —

Bet ir arī atkal priesteri, kuri te šo svētības pilno nosaukumu patiesi pelna, tie ir draudzīgi un mīlestības pilni pret visiem; kas viņiem ir, to viņi dod nabagiem; viņi nevienu nepazudina, bet viņi rūpīgi meklē glābt pazudušo; viņi iepriecina apbēdinātos; viņi dod pajumti svešiniekiem, un ierāda viņiem mīkstu atdusas vietu, un aiz patiesas mīlestības liek sev pašiem akmeni zem savas svētītās galvas, viņi neļauj sev maksāt nekādu upuri, bet saka uz to, kas to gribētu darīt: „Brāli, tas upuris ir svēts un no neizsakāmi lielas vērtības, jo viņš atkal dzīvi priekšā stāda ticībā un mīlestībā lielo pestīšanas darbu, tālab viņš nevar tapt samaksāts un vienam atsevišķam par labu izdarīts; it kā caur lielās pestīšanas varu visi var un viņiem ir jātop jaunatdzimušiem uz mūžīgu dzīvību; tāpat darbojas arī no Kristus paša šim nolūkam ieceltā upura ceļš; tālab upurē savu dāvanu papriekš kā palīdzību kādam nabaga brālim, un tad, ja vēl tev kas ir atlicis, tad nes to ar uzticību un liec to uz tā Kunga altāra, un lūdz par saviem ienaidniekiem, tad lielais Kungs uzlūkos tavu upuri svētākajā upurī iz manām rokām ar labpatikšanu un tev dos, kas tev būs vajadzīgs.” Redziet, tas ir Man īsts priesteris, kura upuris Man ir bezgalīgi patikams; patiesi, Es jums saku, tur noejiet un noklausieties viņa sprediķi, -- jo neviens vārds nav viņa, bet dzīvi Mans; bet ak viņš drīzi vien piedzīvos, cik liela būs tā alga, kas uz viņu gaida, patiesi Es saku: viņš dzīvos mūžīgi pie Manis, sava svētā Tēva! Man nav vajadzīgs jums neko vairāk sacīt, bet no viņu darbiem jūs viegli viņus pazīsi, kā kādu koku no tā augļiem.

Redziet, šeit Es jums esmu rādījis priesteru dažādību, kādi viņi paši par sevi ir; tomēr Es saku, gar to visu jums ir maz daļas; lai slauka ikviens savu paša durvju priekšā, un lai nekad neslauka tur sava tuvākā priekšā, un vismazāk tur kāda priestera priekšā, bet esiet vienmēr labprātīgi un paklausīgi, un neļaujieties sevi kaitināt no tā sliktā un sevi pavest caur viņa priekšzīmi, bet paklausiet ka bērni tai mācībai, kurai te taču vajaga būt evaņģēliskā garā pareizai, un lai arī pat nezāles tur starpa būtu iemaisījušās, gan jau savā laikā tās tiks iznīcinātas, un par tāda priestera ceļiem vis netaisiet rēķinus; jo Es, tas īstais soģis, jau tā stāvu tādām uz kakla, un pirms viņš nodrošināsies, viņam jau tas tiks salauzts. Tikai neļaujieties ne no viena sevi izmantot kā mēlnesi, jo nolādēts lai ir uzrādītājs un pļāpa, jo viņš ir līdzīgs ļaunajam sējējam, kas tur starp kviešiem jauca nezāles; tas sliktais priesteris tiks reizi par tevi un par jums tiesāts; bet jūs tiksiet tiesāti pēc jūsu paklausības un patiesās pazemīgās tuvāku mīlestības tikai paši par sevi.

Tādēļ jums nebūs piedauzīties pie baznīcas priesteru vainu dēļ, jo to starpā taču ir arī ļoti daudzi krietni un uzticami; bet vismazāk jums būs piedauzīties pie kaut kāda augstāka priekšnieka; kad tāds stāv jau augstāki, un stāv kādai tautai priekšgalā; tad jūs jau gan varat diezgan labi iedomāties, ka viņš tur nestāv gluži viens, bet ka visi viņa soļi un vārdi un darbi tiek no Manis ļoti rūpīgi skaitīti, un caur viņu taču ir vienmēr jātop ārējam lietu stāvoklim labā kārtība uzturētam.

Bet kas uz jūsu iekšieni attiecas, tad jūs bez tam zināt, ka tas tur vienmēr tikai no jums pašiem atkarājas, un pēc tam no manas žēlastības, kuru jums nedz kāds debesu eņģelis, nedz kāds bīskaps, nedz lai būtu kas būdams var dot, bet vispirms jūs paši sev — caur patiesu mīlestību uz Mani un uz tuvāko, caur baušļu stingru turēšanu, jeb kā grēcinieki, — caur nopietnu atgriešanos no grēkiem.

Jo no visa, ko jūs darāt, lai izspīd mana un tuvāka mīlestība; tā tad nerūpējaties daudz, un nedomājiet nemaz — par kādu sliktu priesteri, un turiet iekš visa laba brālību sadraudzību savā starpā, tad Es pie jums nāksu, un jūs darišu viscaur dzīvus; mīlējiet tos, kas jūs ienīst un vajā, un svētījiet caur lūgšanām tos, kuri jūs nolād un pazudina, tad jūs sāksiet sajūst Manas gaismas lielus iespaidus savās tumšās sirdīs.

VII — KAS VĒL UZ tiem citiem baznīcas priekšrakstiem attiecas, tad Es jums saku, un pat jūs lūdzu: tie lai jūs netraucē, lietojiet visu taisnīgi, un istā dzīvā nozīmē, tad jūs dzīvosiet; jo tam strīdus cilvēkam te nekas nav pareizs, bet tam taisnajam viss ir taisns un svēts, pat putna ligzda no viņa izvilinās slavēšanu, un tā tomēr ir tikai kāda putna nedzīva ligzda, cik daudz vairāk jūs tad vara iedomāties, ka tās lietas, kas te ir tapušas ierīkotas jūsu svētišanai, nav no gaisa grābjamas, bet tas te atkarājas vienmēr no jums kā jūs viņas lietosiet.

Kad nu Es tagad esmu devis noteikumus, kārtojumu un sistēmu, kas tad tas ir, kas jums tur iekšā nepatīk? Lietojiet to taisnīgi, un turiet to, kā tas jums ir, un nevēlaties neko citu; jo kā jau sacīts: no ārējā maz kas atkarājas, bet viss no jums kā jūs to ņemat! Tas var būt tikpat labs un tikpat paties, bet tas var būt arī tikpat slikts, un tikpat aplams, kad jūs to gribat lietot vai nelietot. Bet kad zem saules aug indīgas zāles, tad padomājiet: Tas neatkarājas vis no saules, vienādi vai otrādi, bet vienmēr no auga iekšējām, vai nu labām vai nu sliktām īpašībām, vai tur svētība vai inde; tālab tas vienmēr atkarājas no jums, vai labi vai slikti. Es, jūsu mīlošais Tēvs. Āmen. Āmen. Āmen.

BET TAS IR TAS ĪSĀKAIS CEĻŠ UZ JAUNATDZIMŠANU

PROTI, AR TAISNO CILVĒKU ŠAI ziņā ir kā ar kādu koku, kura auglis arī ne uz reizi top gatavs, bet pamazām, bet tomēr, kad pavasaris bija maigs un skaidrs, un vasara pastāvīgi silta, pārmaiņus ar siltu, mazu lietu, tad jūs sakāt: „Šogad mums agri nogatavosies” — redziet, tāpat tas ir pie jums, kad jūs savu jaunību man esat priecīgi maigā mīlestībā pienesuši, tad būs arī vasara visu atdzīvinoša silta, pārmaiņus ar žēlastības lietu no debesīm un jūs varat būt pārliecināti, ka mūžīgais zelta rudens mūžīgai nemirstīga augļa nogatavošanai vairs nebūs tālu. Jo cik tālu jeb kad kāds no Manis grib būt jaunatdzimis, tik tālu viņam vajag atzīt savus grēkus, un pašam savas pazemošanās dēļ tos alkati izsūdzēt, tas ir: nopietni caur grēku sūdzēšanu ārīgi un Man iepriekš iekšēji, un vajaga Mani lūgt pēc piedošanas, kā tas Manā lūgšanā aizrādīts, un vajaga līdzīgi Pēterim sajust patiesu zēlumu u skumjas un bailes, un raudāt par tādu tik ļoti dārgu Manas žēlastības zaudējumu, un vajag uz visnopietnāko apņemties negribēt visā mūžībā grēkot; tad viņam vajag pavisam cieši apņemties atraisīties pilnībā no pasaules, un Man pilnīgi nodoties, un savā mīlestībā karsti ilgoties pēc Manis, un šais lielās ilgās vajag ik dienas atšķirties no pasaules un visas nodarbošanās iekš viņas, un mazākais, septiņus stundas ceturkšņus ilgi, aiz slēgtām durvīm un logiem nedz lūgt, nedz ko lasīt, bet šo laiku viņam vajag pavadīt pilnīgā mierā, vienīgi tikai savā iekšienē ar Mani nodarbojoties! Un atkal vienmēr, cik bieži kāds šai mierā ir devies, lai viņš runā sekošu pamudinošu runu savā sirdī uz Mani, vislielākā nopietnībā, un saka:

„Kungs, še es esmu, es Tev, ak, mīlestības pilnākais svētais Tēvs, liku ilgi gaidīt, kur tu mani jau no manas bērības esi neatlaidīgi uzsaucis: „Nāc pie Manis! Es tevi gribu atspirdzināt!” Tagad, Tēvs, ir tas laiks pienācis, ka mana auss ir atvērusi, un mana citādi stūrgalvīgā griba pilnām iekš Tavas nodevusies, pilna pazemības un paklausības Tavā priekšā, kā arī priekš Tavas gribas uz visiem maniem brāļiem un māsām; tādēļ nāci Tu, mans vismīļākais Jēzu, pie manis, un atspirdzini manu slimo dvēseli ar Tavas bezgalīgās mīlestības balzamu; lieci man atrast manu lielo netaisnību Tavā rūgtā ciešanā un miršanā; lieci man skatīt tās piecas svētās rētu zīmes un iekš tām atzīt manu lielo noziegumu. Ak, Jēzu, Tu nāves un elles uzvarētājs, nāc pie manis un māci mani Tavu gribu pareizi saprast, māci mani atzīt, ka es pilnīgi nekas neesmu un Tu esi viss! Ak, Tu, mans saldākais, mīlestības pilnākais Jēzu, Tu visu debesu draudzības pulku Kungs, nāc pie manis nabaga, nāc pie manis vāja, nāc pie manis akla, nāc pie manis kurla, nāc pie manis spitālīga, nāc pie manis melmeņserdzīga, nāc pie manis tizla, nāc pie manis kropla, nāc pie manis apsēsta, jo, ak mans, mans, mans vismīļākais visas mīlestības pilnākais Jēzu, nāc, nāc, nāc pie manis miruša, un ļauj man tikai aizskart Tavas svētās drēbes, tad es dzīvošu! Kungs, nekavējies, jo Tu man esi bezgalīgi vajadzīgs; es nevaru bez Tevis būt, jo Tu man esi viss un viss cits aiz mīlestības pret Tevi ir tapis par neko! Bez Tevis es vairs nevaru dzīvot, tādēļ, ak, mans mīļākais Jēzu, nāci tūliņ pie manis! Tomēr, kā arvien, lai arī šoreiz notiek Tava svētā griba. Āmen.”

Pēc tam dodaties pie miera, un pieaudziet ilgās un mīlestībā uz Mani. Kad jūs šādi tikai kādu īsu laiku vingrināties, tad Es saku: jūs drīz vien redzēsiet zibeņošanu un dzirdēsiet rūkšanu; bet tad neizbīstieties, un netopiet bailīgi: jo tagad es pie katra nāku vispirms kā soģis ar vētru, zibeni un pērkonu, un tikai pēc tam kā Tēvs lēnā, svētā vēsmiņā!

Kas te grib izdarīt patiesā nozīmē tā saukto vispārīgo grēku sūdzēšanu, tas būs ar daudz ko pārāks,

tāpēc ka priekš tam tiek prasīts vairāk pazemības un pašaižliegšanās. Tas ir, ievēro it labi, tur ir vajadzīga pie tam iecietības apņemšanās vairs negrēkot, un svētajam vakarēdienam vajaga tapt baudītam dzīvā ticība aiz tīrākās mīlestības pret Mani, tikai tad parādīsies acumirkļi tā brīnišķīgie iespaidi iekš jums, kuri tūliņ izteiksies visai lielā un neaptveramā priekā un debesīgā liksmībā.

Redziet, tas ir īsākais un iespaidīgākais ceļš uz tīro jaunatdzimšanu, iekš kuras vienīgi ir iemantojama mūžīgā dzīvība; ikkatrs cits ceļš velkas ilgāk un ir nedrošāks, tāpēc ka ir ļoti daudz ir ļoti daudz zagļu ceļu, kur aiz ceļa krūmājiem glūn ļaunprātīgi zagļi, laupītāji un slepkavas; kurš te nav labi apbruņojies, un krustām šķērsām apliecinājis ieročus, tam nāksies grūti nokļūt pie mērķa; padomājiet labi, Kas Tas ir, Kas jums to saka!

Tādēļ Es domāju, ka jūs pasaulīgo palīdzības avotu un sarunu un bieži visai netīro sabiedrību vietā varējāt gan izvēlēties Manu miera un sabata palīdzības avotus, un tur brīvi bez ieejas maksas ar Mani sarunāties, un to ieejas maksu izlietot priekš kaut kā labāka! Kā jūs domājat, kas te būtu labāki un Man toties jo patīkamāki? — jo redziet, kā jau Es uz apustuļiem esmu sacījis: ka „Neviens nevar diviem kungiem kalpot;” tādēļ padomājiet gan, Kas jūs uz tam skubina. Āmen. Es Pats, jūsu svētais Tēvs no mūžības, tas esmu! Āmen, āmen, āmen.

*

PIELIKUMS. DAŽI MĀJIENI ATTIECĪBĀ UZ JAUNATDZIMŠANU

PAR SĪKĀKIEM PASKAIDROJUMIEM

16. martā, 1893

RAKSTI, MANS BĒRNS, KO Es tev tavā sirdī gribu zināmu darīt, un ievēro to Tēva balsi, kura tā runā:

Mans mīļais dēls! Tu pie Manis nāc ar patiesīgu, mīlestībā ilgodamos sirdi, un Mani lūdz pēc tuvāka paskaidrojuma dažu tev tumšu izlikdamo punktu, attiecībā uz jaunatdzimšanu.

Redzi, tur Es tev saku, ja Es tev šo punktu izskaidrotu, tad tu drīzi vien atrastu vēl vairāk vietu, priekš kurām tev tāds paskaidrojums liktos vajadzīgs, un tā tu būtu apstājies meklēt sevī pašā pēc dzīves patiesības, kura ikkatrā Manā bērņā ir likta, bet kurai vajag no viņiem tapt meklētai un atzītai, tad viņiem būs tā istā vēlēšanās pēc patiesības, tad arī Mans Gars viņus tūliņ apgaismos — pēc viņu vēlēšanās, un viņiem dos visu, pēc kā viņi Mani lūdz savu siržu mīlestībā.

Un tā es gribu arī iekš tevis, Mans dēls, darboties; ne no ārienes lai tev nāk gaisma, pēc kuras tu Mani lūdz, caur kādu paskaidrojamu vārdu, bet lai tas tevī pašā to gaišs caur tavas sirds mīlestību, un šinī gaismā tu nemeklēsi un nepētīsi veltīgi, tur tu tavas sirds dziļumos atradīsi apslēptas mantas, kuras tu nekad nebūtu atklājis, ja Es tevi tur iekšā neievestu, un Tev neliktu atzīt, ka cilvēka krūtīs ir apslēpts kas bezgalīgs. Tālab nokāp šajos dziļumos, t.i., nogremdējies arvien Manī, Manā dzīvajā Vārdā, kuru Es jums no pasaules iesākuma esmu devis, un tālāk dodu līdz pat šai dienai, un proti tā, ka ikkatram Manam vārdam ir trīskārtīga čaumala apkārt; kā jūs paši pastāviet no trim daļām, tā arī Mans vārds pastāv no trim daļām.

Pamēģini tagad, Mans dēls, patiesa ticībā, ka Es iekš tevis esmu, lasīt Manu Vārdu, un neskaties iekšā Manā garīgā radībā ar tavām miesas prāta acīm, bet ar gara acīm, tad tu drīzi vien izšķirsi, ko Es saprotu zem: „būt jaunatdzimušam.” Ko tev palīdz tūkstoš izskaidrojumu par gara jaunatdzimšanu; kamēr tu patiesībā neesi jaunatdzimis, tu arī nevari saprast to izskaidrojumu, kā tad to visiešķējo, tā pašā tīri garīgo daļu. Tādēļ apmierinies ar to līdz šim sniegto, ja tev būs vairāk vajadzīgs — tad tev tiks vairāk dots; visu savā laikā!

To tev saka šodien — ar svētību tavs uzticamais svētais Tēvs. Āmen.

PAR IK DIENAS NEPIECIEŠAMO KLUSUMA LAIKU

23. martā, 1893

MANS MĪĻAIS BĒRNS! RAKSTI TIKAI, Es pazīstu tā brāļa jautājumus ilgi pirms nekā tie tev ir tapuši zināmi, un tā Es gribu tev, tāpat kā jums visiem, iededzināt gaismiņu, lai jūs īsti saprotiet, ko Es ar šiem

vārdiem gribu sacīt:

Tie iekšējās nodziļināšanās septiņi stundas ceturkšņi, kurus lai ikkatrs Mans bērns Man un savai jaunatdzimšanai ik dienas ziedo, ja pa īsāko ceļu grib tik tālu nonākt — to laicīgā miesā panākt, ir katrā ziņā tāds laika sprīdis, kurš nedrīkst tikt dalīts; jo pat jau materiālā pasaulē ir starpība, vai jūs kādu priekšmetu 7 stundas ceturkšņus no vietas izliekat saules staru iespaidiem, jeb turpretim katru reizi tikai vienu stundas ceturksni. Tā tas ir arī ar jūsu snaudošā gara apstarošanu uz viņa spēka pilnu pamodināšanu.

Jūs zināt par tiem septiņiem Dieva gariem, kuri saskanīgā kopdarbībā izsaka Manu būtību, bet šķirti dara iespaidu uz cilvēkiem, tāpēc, ka jūs savā vēl nejaunatdzimušā stāvoklī vēl nevarat vienā un tanī pašā laikā panest savienotu iespaidu. Tāpēc priekš katra gara iespaيدا iz Manis būtu bijis vajadzīgs mazākais viens mazs laika sprīdis, viens stundas ceturksnis pēc jūsu laika rēķina, ja kādam vēlāmam iespaidam ir jātop panāktam. Bet Es sacīju mazākais 7 stundas ceturkšņus, un jūs zināt, ka Es kā Jēzus padevos ikdienas veselās trīs stundas šiem iespaidiem, jo arī Man vajadzēja sev iegūt Manā laicīgā miesā jaunatdzimšanu, taisni tapt kā jums, tādēļ ka viņa tāpat ņemta no sodības kritušā pirmajā, kā tā jūsējā, un tā tad slēpa sevī iekairinājumus uz ikkatru grēku, tikai daudz stiprākā mērā nekā pie kaut kādas citas cilvēka miesas; jo to jūs gan kā pareizu un taisnu pieņemiet, ka Es sev, lai cilvēcīgi runātu, esmu izvēlējis to lauvas daļu, kā patiesu paraugu priekš jums.

Kas nu uz laiku zīmējas, kas jums bez atrašanās no jūsu amata pienākumiem nav dots, tāpat tas zīmējas uz iespējamību, 7 stundas ceturkšņus pilnība nodziļināties sevī, neko nelasījis un nelūdzis, tā lieta priekš jums ir tāda: Kas šo priekšrakstu līdz ar to kā kādu recepti uzskata, lai panāktu jaunatdzimšanu, tas vēl tālu nav uz to spējīgs; jo taču jums pa priekšu vajaga zināt, ka tam pamatam vajaga būt — pastāvīgai un ar nopietnību turpinātai jūsu iekšējā cilvēka apgārošanai caur pilnīgu ārējā cilvēka pārspēšanu, kurš ceļas no pasaules sodības un tā tad no sacelšanās pret Manu dievišķo kārtību. Ja tas tā pie jums ir gan jau tad es jūs vedīšu apstākļos, kas jums dos iespējamību sagādāt to priekš tam jums vajadzīgo laiku, neaiztiekot jūsu amata pienākumus kā arī jūsu pienākumu pret jūsu pašu miesu.

Tā tālākā prasība, ka jums septiņi stundas ceturkšņi pilnīgi no ār pasaules jānoslēdzas un jūsu ārējiem prātiem jāļauj pilnīgi dusēt, tā tad tie savā ziņā jāaizslēdz, tas jums visai drīzi rādīs, vai jūs, ja jūs laiku ieguvāt, tagad arī garīgi jau esat tiktāl nogatavojušies. Dvēsele, kas priekš tam vēl nav pilnīgi nogatavojusies, ir vēl par daudz rosīga un darbīga iekš jums, ka lai viņa pielaistu tik lielu un pilnīgu mieru bez kā mazākais lūgšanā Man savas vēlēšanās un nojautu nedarītu zināmu. Klusa mīlēdama ilgošanās pēc Manis un nogremdēšanās iekš Manis un nogremdēšanās Manā apkampjošā mīlestībā — ir, proti, tā istā lūgšana Manā priekšā; bet tas neko netraucē, tāpēc ka tas nenovērš, bet koncentrē.

Tā tad kas ir īsti sagatavojies, tas arī neliksies traucēties ne caur kādu nemierīgu pakaļskatīšanos, vai priekšā rakstītais laiks jau ir pagājis, bet viņš iekšējā stāvoklī paliks tik ilgi, cik viņa organisms to iespēj un ja šis laiks ir vēl par īsu, tad viņš no tam redz, ka viņam vēl pie iekšējā cilvēka vajaga pieaugt, un pie ārējā cilvēka tā tad iet mazumā.

Ja tas brālis tagad vēl no Manis, sava debesu Tēva kādu padomu vēlas, tad Es negribu viņam to aizturēt, un tas būtu šis: lai viņš bez mitešanās un ar lielu uzcītību cenšas tās žēlastības dāvanas pilnīgi piesavināties, kuras Es jums jaunajos vārdos esmu devis, un pēc tām tad savu dabīgo cilvēku pārveidot garīgā! Āmen!

N.B. Skat. abas pēdējās nodaļas no Jēzus jaunības stāsta (Jēkaba ev.) — 298. un 299. — izd.

JAUNATDZIMŠANAS CEĻŠ UN LŪGŠANA

21. aprīlis, 1893

REDZI, MANS BĒRNS, TAS IR tas ceļš uz jaunatdzimšanu, ka tu klusībā tā nogremdējies istā lūgšanā bez vārdiem, bez savu jūtu izteiksmes, bez kā kādu vēlēšanos vai lūgumu Man priekšā celtu, ja pat bez domāšanas, cik tālu tas rosīgai dvēselei iespējams. Tāda lūgšana novērš dvēseli no visa šīs pasaules trokšņa, un viņu pārceļ gara valstībā, kur viņa tūlīt jūt maigo pūšanu, Mana dievišķā Gara svēto mieru, sevi ar to savieno, un tā stājas ciešā savienībā ar Mani; kad šī savienība ir panākta, -- tikai tad iesākas sirds sarunāšanās ar Mani, pēc tam Manas balss ieplūšana var tapt skaidri un saprotami sadzirdēta, un proti no ikkatra viena, kas nopietni nopūlas apspiest uz kādu laiku dvēseles darbību, un vērīgi klausās un piegriez uzmanību gara darbībai iekš sevis.

Bet ja kāds cilvēks ir tik tālu ticis, ka viņš caur uzticīgu vingrināšanos klusībā sadzird Svētā Gara balsi, tad lai viņš ar to neapmierinās, bet lai strādā čakli pie savas vēl pirmā pamošanās stadijā atrodošās dvēseles tālākas izglītošanas, jo tur ir vajadzīga pastāvīga un nemītoša strādāšana, un pastāvīga vēl arvien uz kūtrību visai tiecošās dvēseles nomodā uzturēšana no gara puses, kuram caur satiksmi ar Mani pieplūst vajadzīgais spēks.

Bet tiklīdz šī satiksme apstājas, t.i., ja dvēsele pārspēja un uzvarēja garu, kas ir ļoti viegli iespējams, kamēr dvēsele nestāv zem pilnīgas gara valdniecības, -- tad jau arī sirsnīgā savienība ar Mani ir pārtraukta, garam vairs nav vajadzīgā spēka, lai pretim turētos dvēseles dziņām, un viņš caur to tiek novilkts no savām debesīm zemākajā ellē, bet tur viņam nekādā ziņā nevar patīkties, tādēļ, ka viņš pie ellišķiem baudījumiem neatrod vairs nekādu labpatikšanu, bet viņam pret tiem ir tas lielākais riebums un īgnums, un tātad viņam vajaga justies dziļi nelaimīgam un visai bēdīgam.

Bet ka tāds stāvoklis pie vienas jau priekš augstākiem baudījumiem uzņēmīgas dvēseles nevar ilgi pastāvēt, tas ir viegli saprotams, jo gars centīsies ar visiem saviem viņa rīcībā stāvošiem līdzekļiem no šīm elles mokām izkļūt ārā, un pacelties atkal uz augšu savās pirms tam atstātās debesīs, kur viņam tūliņ Mans Gars nāk pretim un viņu no jauna svētī, stiprina un šķīstī, lai viņš atkal savu darbu ar jaunu uzticību var uzņemties un vest pretim pabeigšanai.

Nu jūs zināt, kamdēļ jūs dažreiz jūtaties pārak laimīgi, un atkal dažreiz visai nelaimīgi. Vienīgi pie Manis ir vienmēr atrodama dvēseles atdusa, sirds miers un patiesā laime. Tātad paliekat iekš Manis — un Es iekš jums, ka lai jūs esiet vienmēr laimīgi. Āmen.

KAS UN KURŠ IR ATGRIEZIES?

28. martā, 1893

MANS MĪĻAIS BĒRNS! REDZI, TU jautā, kurs cilvēks ir atgriezies?" Tur Es tev varu atbildēt: neviens cilvēks nav tādā nozīmē atgriezies, kā Es to atgriešanos saprotu; jo pilnīga atgriešanās ir tik daudz kā gara jaunatdzimšana; bet kas ir garā jaunatdzimis, tas dzīvo pēc Maniem baušļiem, un staigā Manās pēdās; kas to dara, tas ir nopietnībā jaunatdzimis, un ir patiesā nozīmē atgriezies.

Bet nu jautā patiesi sevī, vai tu taisni tā dzīvo un rīkojies, kā Es dzīvoju un rīkojos? — un tad saki Man, vai tu sava Tēva vaiga priekšā vari sevi skaitīt pie atgrieztiem un garā jaunatdzimšiem? —

Ieskaties reizi, Mans bērns, sevī, rocies pakal, un pēti — cik daudz patiesi laba tu iekš sevis atrodi, — dari to bez patmīlības, un tu atradīsi, ka vēl bezgalīgi daudz arī tev pašam vēl trūkst, kas tu sevi jau turi par atgriezušos, un domā, ka staigā pa to īsto ceļu. Bet kad Es tev sacīšu, kas viss priekš atgriešanās ir vajadzīgs, tad tūliņ arī no tavām acīm kā zvīņas kritīs, un tu Man sirdī pateiksies par to žēlastību, ka Es tos aklos daru redzīgus un tos kurlos dzirdīgus.

Ak, redziet, jūs visi, kurus Es pie Maniem bērniem skaitu, un kas jūs cenšaties pēc maniem vārdiem dzīvot, jūs vēl ļoti maldāties; jūs domājat, kad Es jūs pie vārda saucu, un jūs dēvēju par „Maniem mīļiem bērniem”, ka tas esot pierādījums, ka jūs tie mīļie bērni patiesībā esiet, — par tādiem jums papriekšu jātop!

Būt par Manu bērnu, tur piederas kas vairāk nekā Manas dāvanas ar mīlēdamām sirdīm saņemt, un pie tām atspirdzināties; tur piederas par visām lietām, kā jūs savu dzīvi pēc tām ierīkojat, un no savām sirdīm izmetat viltu, kas nešķīsts un nepatiess, un esiet no sirds pazemīgi. Katra viena dāvana no Manas rokas lai paskubina jūsu sirdi no jauna uz pazemību, jo tikai tā jums var no tam nākt svētība; bet ja jūs Manas mīlestības dāvanas pavedina turēt sevi par augstākiem nekā vismazākais starp jums, tad jūs paši sevi tiesājiet, un Manai mīlestībai vajaga to tā vadīt ka jūs nākat pie krišanas, un caur to mācāties sevi pašus un savu pašu sirdis pazīt. Ka tāda krišana jums pašiem sāpes sagatavo, to zina Mana Tēva sirds visai labi, bet viņa zina arī, ka jūs tikai tā un ne citādi var pavisam un pilnīgi izglābt.

Bet kad nu jūs to ziniet, ko Es gribu, tad kāpiet taču brīvprātīgi zemē no sava mākslīgi uzceltā virskundzības troņa, un uzmeclējiet kluso pazemības ieleju, kurā tik mierīgi un klusi var dzīvot; kur jūs esat pilnīgi uz Mana ceļa, un Mana mīlestība ir tā, kas jūs ved, un Es Pats tas esmu, Kas jūs vada, tik droši un uzticami. Kas ar Mani staigā labprāt un brīvi, tas ir Mans bērns, un tas viņš paliks, un nekas Mani no viņa neaizdzīs. Kas sevi uzticīgi pazemībā vingrinās, un tad man pilnīgi nododas, tas ir brīvi atgriezies kristietis, kad viņš ir to laiku izlietojis, kas viņam no tā Tēva tika dots, lai uzticīgi pēc Viņa vārda dzīvotu.

Tas nu tev rādīs, Mans bērns, kas ir Dieva atgriezti cilvēki, ka viņu skaits šē niecīgs būs. Un kad Es saku: „Tu esi Mans”, tad noliecies zemībā priekš Manis, un saki: „Tēvs, palīdzi Tu man — tapt par to, kas vēl es neesmu.” — tā lai Mana mīlestība ir tavs mantojums. — To Es tev saku šodien kā Lieldienas sveicienu ar Tēva svētību. Āmen.

NETAISNĪBU PANEST — DIEVA BĒRNU CEĻŠ

30. maijā, 1893

MANS MĪLAIS BĒRNS! KLAUSIES VĒRĪGI Manos vārdos, jo viņi ir nopietni. — Es taču gribu nesvētību pārspēt ar svētību, tā tas arī jums ir jādara. Tu gan pareizi esi runājis, ka priekš pasaules ir soģis vajadzīgs, un viņš dara pareizi, kad viņš taisni tiesā; jo pasaule atrodas sodībā, tālab viņai ir vajadzīgs soģis, bet ne tā tas ir ar jums, ja jūs negribat sevi pielīdzināt pasaulei.

Bet kad jums notiek netaisnība, tad negriežaties pie pasaules soģa, lai viņš jums taisnību sagādā, jo tas ir pasaules bērnu ceļš, bet griežaties pie Manis, bet ne lai jūs taisnību aizstāvu, bet lai Es jums dāvāju spēku — panest netaisnību, un lai tos svētīju, kuri jūs lād, tāpat kā Es esmu darījis.

Redziet, tā atšķiras manu bērnu ceļi, — kas ir mīlītielkunga bērni, no pasaules bērnu ceļiem, un abejādi ir pareizi, jo abi ceļi ir no Manis tā nokārtoti; bet jums vienmēr ir brīva izvēle; Es jums nekad nepiespiedīšu ne caur kādu pavēli, bet Es gan nemitēšos jums dot padomu, lai jūs brīvi no sevis varat izvēlēties, un ievērot Manu padomu. Protams, dažreiz Es dodu padomu kurlām ausīm, un jūs paklausiet saviem netīriem dvēseles ierosinājumiem, par ko, protams, nav ko brīnīties, bet tam tomēr tā nevajadzēja būt, tādēļ, ka jūs sieniet, ka katra cilvēka dvēsele ir netīra, un šķīstīšanās dēļ ir apģērbta ar laicīgu miesu, kas jau ir pavisam netīra, tāpēc ka ir nocietināta matērija.

Tamdēļ jums tā pašu griba, tā miesas kā dvēseles griba ir no sevis pilnīgi jānovelk, bet jāmeklē izdibināt Mana griba, un pēc tās jādzīvo. Bet Savu gribu Es jums nevaru katrā atsevišķā gadījumā zināmu darīt, jo kad Es to būtu darījis, tad Es jums būtu radījis spaidu stāvokli; kur tad paliktu Dieva bērnu brīvība? Bet tomēr jums par Manu gribu nekad nav jābūt neskaidrībā, jo Es neesmu tikai mācījis vien, bet Es esmu arī dzīvojis uz tās pašas zemes pasaules, tāpat kā jūs, un no elles esmu tapis vajāts, tāpat kā jūs, un Man ir vajadzējis paciest netaisnas rīcības un ļaunprātīgas apmelošanas, un arī Jāzepam un Marijai, tāpat kā tiem brāļiem ar Mani, sākot ar bēgšanu uz Ēģipti — līdz manam pēdējam krusta gājienam uz Golgātu. Es nesu savu krustu, lai gan Man ar to notika — katru nesamaitātu sirdi uztraucoša — netaisnība, un ko tik viegli būtu varējis grozīt, ja Es būtu klātpiesaucis augstāko soģi jūdu zemē — Kirēniju, un viņu vienā acumirkli būtu licis Maniem eņģeļiem pa gaisu atnest.

Redziet, cik tas Man viegli būtu bijis, sagādāt Man Manu taisnību, un Manus slepkavas un salīgotos viltīgos lieciniekus nodot caur romiešu likumiem tai stingrākai nosodīšanai; ja un kamdēļ Es to tomēr nedarīju, bet panesu to vislielāko netaisnību, ko kāds cilvēks jebkad panesis, kur Es, tas vienīgais, dzīvais Dievs, ļāvu sevi par Dieva zaimotāju, Es tas vienīgais īstais jūdu tautas, tāpat kā arī visu tautu vadonis, ļāvu Sevi par tautas pavadēju un tautas musinātāju apzīmēt un kā tādu ļāvu Sevi tai šausmīgākā kārtā nomocīt uz nāvi. Meklējiet taču, mīļie bērni, reiz atbildi uz šo jautājumu, — kamdēļ Es to darīju? — Es to gribu jums sacīt: tāpēc ka Es Manu labo taisnību ne tā, kā jūs, caur tādu laicīgu soģi gribēju meklēt, jo tas ir tikai cilvēcīgi taisni darīts, bet tā kā tas augsi cilvēcīgais nav tas mērķis, bet tikai caurejas punkts, lai iekš dievišķā panāktu pilnību, tad jūs arī nedrīkstiet palikt pie cilvēcīgā stāvam, bet jums to vajaga no sevis novilkt, un zem savām kājām samīt, tad tā jums būs tā pakāpe, caur kuru jūs iekāpsiet iekš dievišķā. Bet apdomājiet labi, ka tas neiet tā viegli, ja jūs negribat ar varu sevi piespiest, jo debesu valstība vien varu necieš, bet kas to ar varu pie sevis nevilks, to arī neiemantos. Āmen.

To saka jums jūsu Meistars, kā Saviem mācekļiem un pakalstaigātājiem uz krusta ceļa.

KAS VĒL TRŪKA NIKODĒMAM?

22. februārī, 1885

„UN TUR VIENS CILVĒKS BIJA NO TIEM FARIZEJĒM, VĀRDĀ NIKODĒMS, JŪDU VIRSNIĒKS, TAS NĀCA PIE JĒZUS NAKTĪ UN UZ VIŅU SACĪJA: RABBI, MĒS ZINĀM, KA TU ESI MĀCĪTĀJS, NO DIEVA NĀCIS, JO NEVIENS NEVAR DARĪT TĀS BRĪNUMU ZĪMES, KO TU DARI, JA DIEVS NAV AR TO. — JĒZUS ATBILDĒJA UN UZ TO SACĪJA: ”PATIESI, PATIESI ES JŪMS SAKU, JA TAS NAV PIEDZIMIS NO AUGŠĪENES, TAD TAS DEBESU VALSTĪBU NEVAR REDZĒT”. (Jāņa ev. 3. nod.)

Mīlie bērni! Nikodēms bija tāda dvēsele, kas vel sevī juta vajadzību meklēt patiesību, viņš piederēja pie tiem, kuri caur tempļa mācību vairs netapa apmierināti; jo Mani brīnumi, kurus viņš biežāk redzēja un par tiem dzirdēja, darīja uz viņu no ārienes tādu iespaidu, ka viņš uz Mani ticēja kā uz kādu dievišķu būtni. Tomēr turklāt farizejisms pie viņa bija dikti iesakņojies, tā kā viņš pareizā ceremoniju un citu ārīgu iekārtojumu turēšanā, kas no cilvēkiem ceļas, ticēja bauslības piepildīšanai; tālab viņš tos rūpīgi turēja, un tādēļ tika no tautas vairāk godāts un milēts nekā daudzi citi farizeji, kuri ar savu dzīvošanu deva apgrēcību.

Bet Nikodēmam trūka vēl tā svarīgākā lieta, tas gars jeb tā vadošā sirdsapziņā, kas ne cilvēka labad izvēlas un dara labu, bet Manis labad, un proti, ne aiz bailēm no Manis, bet Manas būtības, Manas mīlestības atzīšanas dēļ, tad tāpat aiz pretmīlestības dzenas pēc tā, lai to izvēlētos un darītu, kas Man ir patīkams. Piemēram, no diviem cilvēkiem var tapt izpildīts tāds uzdevums, un , proti, no ikkatra labi, tikai ar to starpību, tas viens to dara aiz pienākuma, tāpēc ka tas viņam tapa pavēlēts, bet tas otrs aiz mīlestības pret pavēlnieku. Šis pēdējais gan darīs vairāk prieka pavēlniekam, nekā kad uzdevums vienīgi algas dēļ tapa izdarīts; viņš ar šo (aiz mīlestības darbīgo) cilvēku stāvēs vairāk satiksmē, un tam arvien atkal piešķirs jaunus uzdevumus, tāpēc ka viņš zina, ka caur to šim cilvēkam ir vairāk prieka un viņš pieaug mīlestībā.

Tā tas ir starp Mani un vienu dvēseli; jo vairāk viņa aiz mīlestības uz Mani izpilda savu uzdevumu, jo vairāk viņa nāk ar Mani patiesā sirsnīgā savienībā un sevi apgaro; viņai no pakāpes uz pakāpi tiek vairāk dots laba izdarīšanai, un tā viņa dara sevi spējīgu ieiet Manā valstībā, kura ir vienības valstība, jeb kur notiks gara savienošanās ar dvēseli.

Tiklīdz dvēsele cenšas izvest dievišķo, un arī aiz mīlestības uz Mani padodas Manai gribai, arvien vairāk atmet savu cenšanos un savas tieksmes pēc materiālā, tāpēc ka viņa atrod prieku pie tā, kas uz Mani attiecas, tad caur to viņa iziet no matērijas un ieiet iekš garīgas cenšanās, viņas griba pieņem citu virzienu, proti, uz labu, un tātad arī viņas darbība. Bet tas notiek caur svētā Gara iespaidu, kurš vienmēr ir nopūlējies novest dvēseli uz šī stāvokļa. Tas ir tā patiesā cilvēka jaunatdzimšana, kura var notikt, kad cilvēks pēc tās lūdz, un kad pēc tam viņam vai nu caur vārdu jeb caur kādu citu žēlastības aktu izvēles starpība tiek noskaidrota. Āmen. Jūsu Tēvs.

* * *